

Pse ndryshojnë imamët?

Nga Sheikhul Islam Ibn Tejmije

Ky artikull është marrë nga fillimi i librit të Shejhul-Islamit "Raf'-ul-Malâm 'an-il-A'immat-il-A'lâm" (Largoni dëmet nga Imamët e ndershëm).

Në këtë libër, shejhu(rahimehullah) diskuton arsyet se pse imamët e famshëm dhe të drejtë, që ndjekën nga shumica e muslimanëve, ndryshojnë në disa çështje dhe bien në kundërshtim me vërtetimin e ndonjë hadithi të Pejgamberit (sal-lallahu alejhi ue sel-lem) në disa raste. Ai ka bërë një listë me dhjetë arsye në hyrje të këtij libri. Megjithatë ky artikull përmban të parën. Megjithatë, kjo është më e rëndësishmja, e caktuar nga Ibn Tejmije (rahimehullah). Dhe është për këtë arsye, siç ka thënë shejhu, që shumica e mendimeve të dijetarëve, që e kundërshtojnë Sunnetin, mund të shpjegohen dhe të pranohen. Kështu, nuk ka asnjë mungesë në pjesën e dijetarëve tonë. Më mirë, ata do të shpërblehen për korrektësinë e tyre si dhe në gabimet e tyre. Allahu i mëshiroftë ata. Ky artikull është përkthyer (nga gjuha arabe) nga Ismail ibn el-Arkan. Shënimet janë marrur nga komentet dhe shënimet e Zuhair Esh-Shauish në këtë libër, përveç nëse specifikohet ndryshe.

Të gjitha falenderimet janë për Allahun për bekimet e Tij të panumërta. Dëshmoj se nuk ka të drejtë askush të adhurohet përveç Allahut, Ai është Një pa ortak, në tokën e Tij dhe në qiellin e Tij. Dhe unë dëshmoj se Muhamedi (sal-lallahu alejhi ue sel-lem) është robi I Tij, I Dërguari dhe I fundit I pejgamberëve të Tij. Allahu I sjellte paqen e Tij të përjetshme dhe bekimin e vazhdueshëm mbi të, familjes së tij dhe pasuesve të tij deri në Ditën kur të gjithë do të takohemi me Të.

Në vazhdim:

Është e detyrueshme mbi muslimanët, pasi që dëshmojnë besnikëri ndaj Allahut dhe të Dërguarit të Tij, të dëshmojnë besnikëri ndaj besimtarëve siç është deklaruar në Kur'an. Kjo në veçanti i përfshin dijetarët, pasi që ata janë trashëgimtarët e pejgamberëve. Dhe ata janë që Allahu i ka dhënë statusin e shembullit me yjet, nëpërmjet të cilëve udhëzështë arritur në kohën e errësirës, në tokë dhe në det. Muslimanët e këtij kombi, kanë rënë dakord mbi udhëzimet e tyre dhe njohuritë e tyre.

Përpara ardhjes së Pejgamberit (sal-lallahu alejhi ue sel-lem), dijetarët e çdo vendi ishin më të këqinjët ndër njerëz. Por kjo nuk është rasti me muslimanët, me të vërtetë dijetarët e tyre (muslimanëve) janë më të mirët në mes tyre. Ata janë pasardhës të Pejgamberit (sal-lallahu alejhi ue sel-lem) në lidhje me kombin e tij dhe ata janë që e ringjallën atë që ishte shkak të vdesin për sunnetin e tij (sal-lallahu alejhi ue sel-lem). Kjo është se me anë të tyre Kur'ani është ngritur dhe nëpërmjet tij, ata janë ngritur. Përmes tyre Kur'ani është artikuluar, dhe nëpërmjet tij (Kur'anit) ata janë artikuluar.

Duhet të dihet se nuk ka as edhe një dijetar, i cili është pranuar plotësisht dhe me dashje nga ummeti, kjo ka për qëllim kundërshtimin e të Dërguarit të Allahut (sal-lallahu alejhi ue sel-lem) në çdo aspekt të sunnetit të tij (sal-lallahu alejhi ue sel-lem), qoftë e madhe apo e vogël. Me të vërtetë, ata të gjithë bien dakord në obligimin e pasimit të Pejgamberit (sal-lallahu alejhi ue sel-lem) me një siguri dhe kuptim të bindur. Ata gjithashtu bien dakord që mund të pranojnë ose refuzojnë deklaratën e çdo individi prej njerëzve, përveç nga i Dërguari i Allahut (sal-lallahu alejhi ue sel-lem).[1]

Prandaj kur është formuar një mendim, i mbajtur nga njëri prej tyre, që kundërshton një hadith autentik, nuk ka asnjë dyshim se arsyetimi duhet të bëhet për të, në shpjegimin e tij për braktisjen e saj.

Këto arsyetime mund të ndahen në tri kategori:

1. Mungesa e besimit të tij se Pejgamberi (sal-lallahu alejhi ue sel-lem) e ka thënë atë.
2. Mungesa e besimit të tij se çështja e veçantë është influencuar nga deklarata.
3. Ai beson se ky vendim ishte shfuqizuar.

Këto tri kategori mund të ndahen në arsye të shumta:

Arsyeja e parë: Hadithi nuk e ka arritur atë.

Çdokush që nuk ka një hadith që e arrin atë nuk është përgjegjës për të qënë i ditur në lidhje me detyrimin e saj. Kështu, nëse një hadith nuk është përcjellë tek ai, dhe ai ka formuluar një mendim për këtë çështje bazuar në atë se ajeti është dukshëm obligativ, ose hadithi, nevoja e Kijasit ose nevoja për Istishab[2], atëherë ai ndonjëherë mund të jetë në pajtim me atë hadith dhe në raste të tjera ai mund ta kundërshtojë atë [hadithin].

Për pjesën më të madhe, është shkak për këtë arsye se shumica e transmetimeve të Selefëve kanë shkuar në kundërshtim me fjalët e përmendura në disa hadithe. Sigurisht, nuk është e mundur për cilindo në këtë ummet të kuptojë plotësisht [të gjitha] hadithet e të Dërguarit të Allahut sal-lallahu alejhi ue sel-lem.

Pejgamberit do t'i shpallen hadithet, vendimet e çështjeve fetare, të kalojë gjykime ose të kryejë çështje të tjera, dhe kushdo që ishte prezent aty do e dëgjonte atë ose ta shihte atë. Këta njerëz pastaj do t'i përcjellin këto [informacione] tek grupi tjetër ose tek disa individë që do t'i arrinin. Pra njohja e asaj çështje do të përfundojë me kënd Allahu [subhanehu ue te'ala] ka vendosur, nga dijetarët në mes të sahabeve, tabi'inëve dhe atyre që erdhën pas tyre.

Pastaj në një takim tjetër, atij përsëri do t'i shpallen hadithe, vendimet e çështjeve fetare, të kalojë gjykime ose të drejtojë çështje të tjera. Dhe disa nga njerëzit që kishin munguar nga takimi i parë do të dëshmonin atë. Ata atëherë do ta përcjellin atë te kushdo që do të jetë në gjendje ta përcjellë atë. Kështu këta individë do të marrin disa njohuri që ata njerëz nuk kishin, dhe ata njerëz do të marrin disa njohuri që individët nuk i kishin. Dhe me të vërtetë, dijetarët në mes të sahabëve dhe ata pas tyre ishin vetëm më të shquar nga njëri-tjetri për shkak të atij që kishte më shumë dituri ose atij që kishte lindur me këtë cilësi të shkëlqyer. Sa për një person të vetëm që mund të përfshijë të gjitha hadithet e të Dërguarit të Allahut, atëherë ky pretendim është i pamundur.

Një shembull i kësaj është parë në halifen e drejtë, i cili ishte më i dituri i ummetit në lidhje me çështjet e të Dërguarit të Allahut, sunnetit të tij dhe gjëndjes së tij. Kjo është veçanërisht me Ebu Bekër Es-Sidik i cili kurrë nuk u ndante nga Pejgamberi sal-lallahu alejhi ue sel-lem, nëse ai ishte i pranishëm ose në udhëtim. Më mirë, ai ishte me të sal-lallahu alejhi ue sel-lem shumicën e kohës, deri në pikën që ai përdori netët për të biseduar me të në lidhje me çështjet e muslimanëve.

Kjo është e njëjta për Umer ibn Hatabin, ku Pejgamberi sal-lallahu alejhi ue sel-lem ka thënë shumë herë: “Ebu Bekri, Umeri dhe unë ne mes...” dhe “Ebu Bekri, Umeri dhe unë në të majt...”

Përkundër kësaj, kur Ebu Bekri ishte pyetur për trashëgimin e gjyshes, ai tha: “Nuk ka asgjë për ju në Librin e Allahut që unë nuk kam mësuar ose diçka nga sunneti i të Dërguarit të Allahut që është për ju. Megjithatë, unë do të pyes njerëzit.”

Kështu ai i pyeti ata dhe El Mugirah ibn Shu'bah dhe Muhamed ibn Maslamah qëndruan dhe dëshmuan:

“se Pejgamberi i ka dhënë se i takon e gjashta [e trashëgimisë].”[3]

Ky aspekt i sunnetit u përcoll tek Imran ibn Husejn gjithashtu. Këta tre individë nuk ishin të barabartë me Ebu Bekrin dhe as me ndonjërin nga ata [katër halifet e drejtë] në aspektin e ditorisë. Megjithatë, ata ishin posaqërisht të karakterizuar me ditorinë e këtij sunneti [trashëgimisë] – me të cilën për të vepruar sipas saj ka rënë dakord i gjithë ummeti.

Po ashtu, Umeri nuk e dinte Sunnetin për të kërkuar leje për të hyrë në një shtëpi, deri sa ai ishte informuar nga Ebu Musa el-Ash'ari, i cili thirri për Ensarët si dëshmitarë. [5] Kjo ishte edhe pse Umeri posedonte më shumë dituri sesa ai i cili i tregoj këtë aspekt të Sunnetit.

Gjithashtu, Umeri nuk e dinte se një grua është dashur të trashëgojë nga paratë e gjakut të burrit të saj (të vdekur), por në vend të kësaj ai mbajti mendimin se paratë e gjakut i përkasin Ikilah'[6]. Kjo ishte deri kur Ed-Dahhak Ibn Sufjan El-Kulabi, i cili ishte udhëheqës i disa Beduinëve arab (El-Bavedi) për të Dërguarin e All-llahut salAllahu alejhi ve selem, i shkroi atij dhe e informoi se:

"I Dërguari i All-llahut (subhanehu ve teala) i dha gruas së Ashjam Ed-Dababî, trashëgimi nga paratë e gjakut të burrit të saj (të vdekur)." [7]

Pra, ai braktisi mendimin e tij në favor të këtij Hadithi dhe tha:

"Sikur të mos kemi dëgjuar për këtë, ne do të vendosnim në kundërshtim me të."

Gjithashtu, ai nuk i dinte rregullat e Maxhus në lidhje me pagesën e tyre të xhizjes. Kjo ishte derisa Abdur-Rahman Ibn Aufi e informoi atë se i Dërguari i All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) ka thënë:

"Trajtoni ato si njerëz të Shtëpisë (Kiblës)." [8]

Dhe kur Umeri arriti në Sargh [9] dhe lajmet i arritën se ka pasur një murtajë në Sham, ai së pari kërkoi këshillë nga Muhaxhirët që ishin me të, pastaj nga Ensarët, pastaj nga Muslimanët që ishin të pranishëm në pushtimin (e Mekkës). Secili prej tyre e këshilloi atë sipas mendimit të tij personal dhe asnjëri prej tyre nuk e informoi për Sunnetin (në lidhje me këtë situatë). Kjo ishte derisa Abdur-Rahman Ibn Aufi erdhi dhe e informoi atë për Sunnetin e të Dërguarit të All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) në lidhje me pushtimet dhe se ai (salAllahu alejhi ve selem) ka thënë:

"Nëse shpërthen në një tokë, derisa ju jeni në të, atëherë mos u largoni nga ajo me vrapim. Dhe në qoftë se dëgjoni lajme që ka shpërthyer në një tokë, atëherë mos shko pranë asaj." [10]

Dhe ai dhe Ibn Abbasi u përkujtuan se çka duhet bërë kur dikush ka dyshime në namazin e tij për atë se qoftë apo se ai nuk e ka prishur abdesin e tij. Dhe Sunneti për këtë çështje nuk ishte përcjellur tek ai, derisa Abdur-Rahman Ibn Aufi e informoi atë se Profeti (salAllahu alejhi ve selem) do të:

"Hidhte të gjitha dyshimet dhe do të punonte me atë që ai ishte i bindur për." [11]

Dhe një herë Umeri ishte në një udhëtim, kur era filloi të fryente dhunshëm, kështu që ai filloi të thotë:

"Kush do të na rrëfejë një hadith në lidhje me erën?"

Ebu Hurejra radiAllahu anhu, tha:

"Lajmet për këtë më arritën gjersa isha në rreshtat e fundit të njerëzve (në udhëtim), kështu që unë e shpejtova ngasjen e kafshës time derisa e arrita atë. Pastaj unë i tregova atij, atë që Profeti (salAllahu alejhi ve selem) urdhëroi që duhet të bëhet në kohën kur era fryen. " [12]

Në këto raste, Umeri nuk kishte njohuri për këto çështje, deri sa ata që nuk ishin të barabartë me atë në aspektin e njohurive, derisa ato ia përcollën atij. Në raste të tjera, në aspektin e Sunnetin (të cilën ai nuk e dinte) nuk i ishte përcjellur atij dhe kështu ai vendosi ose dha një vendim në kundërshtim me të. Kjo është si kur ai dha një vendim në lidhje me haraçin e gjakut që do të paguheshte për (disfatat) gishtat; se ato ndryshojnë në bazë të përdorimit të tyre. Përkundër kësaj, Ebu Musa dhe Ibn Abbasi, të cilët ishin shumë më të ulët se ai në dituri, e dinin se Muhammedi (salAllahu alejhi ve selem) ka thënë:

"Kjo dhe kjo janë të njëjtë"

- Duke menduar për gishtin e madh dhe të vogël. [13]

Ky aspekt i Sunnetin ishte gjithashtu i përcjellur tek Mu'avija gjatë udhëheqjes së tij dhe kështu ai gjykoi sipas asaj, dhe Muslimanët nuk gjetë asnjë alternativë tjetër, por që duhet të ndiqnin atë. Pra, ky hadith nuk ishte një shenjë e mangësisë të Umerit, se hadithi nuk i arriti atij.

Gjithashtu, ai si dhe djali i tij Abdullah Ibn Umeri, dhe njerëzit e tjerë të drejtë kishin ndaluar Muhrim-in (në një shtet të Ihramit) nga vënja e parfumit, para se të shkonin në shtetin e Ihramit dhe para Ifadas në Mekkë, pas hedhjes së guralecave në Akabah. Dhe hadithi i Ajshës radiAllahu anha nuk i arriti ato në të cilën ajo tha:

"Unë e parfumoja të Dërguari i All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) për rastin e Ihramit të tij para se të parfumonte ai dhe për kodrën e tij (zbritjen nga shteti i Ihram), përpara se ai bënte tavafin (qarku)." [14]

Gjithashtu, ai i komandonte ata që kishin veshur Khuffs që të fshihet mbi ta (gjatë abdesit), edhe nëse ai kishte sandale në, pa kufizuar një kohë të caktuar për të bërë atë. Shumë nga Selefët ndjekën atë në këtë çështje dhe ata nuk ishin përcjellur me hadithet se në cilën periudhë kohore (për vlefshmërinë e tij) është e përmendur. Dhe këto hadithe janë transmetuar autentikisht nga disa prej shokëve të cilët nuk ishin të statusit të barabartë me ato në njohuri. Për më tepër, informacione mbi këtë çështje është raportuar në të Dërguarin e All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) nëpërmjet tregimeve të shumta autentike. [15]

E njëjta gjë vlen për Uthmanin radiAllahu anhu se ai nuk posedonte njohuri se gruaja e të cilit ndrroi jetë duheshte të përfundojë iddah e saj (periudhën e pritjes), në shtëpinë e burrit të saj (të vdekur). Kjo ishte deri kur ai dëgjoi hadithin e Furai'ah bin Malikut, motra e Ebu Sa'id El-Hudriut në lidhje me gjendjen e saj kur

burri i saj vdiq. Dhe ishte se Profeti (salAllahu alejhi ve selem) i tregoj asaj:

"Qëndro në shtëpinë e burrit (tuaj) derisa koha e caktuar të përfundojë."

Pra Uthmani radiAllahu anhu bazoi mendimin e tij mbi këtë (hadith). [16]

Dhe njëherë ai i është dhënë gjuetisë, e cila u zë vetëm për qëllimin e tij, si dhuratë. Pra, ai ishte gati për t'a ngrënë atë, kur Ali Ibn Ebi Talibi radiAllahu anhu e informoi atë se:

"Profeti (salAllahu alejhi ve selem) ktheu pak mish që i ishte prezantuar atij si një dhuratë." [17]

Në mënyrë të ngjashme, Aliu tha:

"Sa herë që kam dëgjuar një deklaratë (Hadith) që vjen nga i Dërguari i All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) , All-llahu më dha dobi me atë që Ai donte që unë të përfitojë nga ajo. Megjithatë, kur kam dëgjuar një deklaratë të vijë nga dikush tjetër, unë do ta bëja atë të betohet për atë, kështu që nëse ai do të betoheshte për të, unë do ti besoja atij. Dhe njëherë Ebu Bekri më tregoi një hadith, dhe ai foli me vërtetësi ... "

Pastaj ai përmendi Hadithin e njohur për lutjet e pendimit. [18]

Gjithashtu ai, Ibn Abbasi dhe të tjerët deklaruan vendimin se gruaja e të cilit burri vdes, derisa ajo ishte shtatzënë, duhet të përfundojë më gjatë se dy periudhave të pritjes. Dhe Sunneti i të Dërguarit të All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) në lidhje me këtë çështje në rastin e Subai'ah El-Aslamijjah nuk i kishte arritur ato. Se kur burri i saj, Ibn Sa'ad Haulah, vdiq, Profeti (salAllahu alejhi ve selem) gjykoj se:

"Periudha e saj e pritjes është që të qëndroj deri sa ajo të lind." [19]

Gjithashtu, ai së bashku me Zeidin, Ibn Umerin dhe të tjerët vendosi se gruaja që është martuar me një njeri gjersa ai është në tjetër vend, në qoftë se bashkëshorti i saj vdes, se ajo nuk merr Mehrin. Në këtë shembull, Sunneti i të Dërguarit të All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) lidhur me rastin e Berva Vashik nuk i kishte arritur ato. [20]

Diskutimi mbi këtë temë është jashtëzakonisht e madhe, të tilla si raportet mbi shokët e të Dërguarit të All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) në lidhje me këtë janë të shumta dhe shumë. Sa për raportet e paraqitjes së saj në lidhje me të tjerë, nga ata që erdhën pas tyre, atëherë marrja parasysh e të gjithave prej tyre është e pamundur, pra s'ka dyshim se ata arrijnë nivelin e mijërave. Dhe duhet të mbahet parasysh se këto katër sahabe ishin më të ditur, më të kuptueshmit, më të bindurit dhe të frikësuarit, si edhe më të drejtë nga i tërë Ummeti. Dhe ata që erdhën pas tyre janë shumë më të ulët se ta në këtë drejtim, kështu, është më e pëlqyeshme që disa aspekte të Sunnetin të jenë të panjohura për ta. Dhe kjo nuk ka nevojë për shpjegim.

Pra, kush mendon se çdo hadith që u përcoll në një nga Imamët ose tek një Imam i veçantë, është autentik, atëherë ai është i gabuar. Dhe kjo është një gabim i turpshëm dhe i neveritshëm.

Dhe askush nuk duhet të thotë: "Në të vërtetë (të gjitha) Hadithet ishin kopjuara në libra dhe të mbledhura, kështu që si mund të jenë të fshehura nga dikush?" Kjo deklaratë është larg nga e saktë për me të vërtetë këto kopjime(shtypje) të haditheve, të cilat janë të njohura në librat e Sunnetit, ishin vetëm të mbledhura pas vdekjes dhe zhdukjes së këtyre Imamëve të cilët janë të pasuar nga njerëzit, All-llahu i mëshiroftë. Përkundër kësaj, nuk është e lejueshme për të pretenduar se të gjitha Hadithet e të Dërguarit të All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) janë të kufizuara në libra të caktuara specifike.

Dhe, edhe nëse i kanë kufizuar të gjitha hadithet e të Dërguarit të All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) për të tillë, atëherë ende çdo gjë, që ishte në këto libra nuk ishte e njohur për një dijetar, as mund të arrihet kjo nga askush. Më saktë do të jenë me një njeri, të dhëna të shumë haditheve të transkriptuara dhe ai nuk do të jetë në gjendje të kuptojë të gjitha ato që ishin në to. Përkundrazi, ata që kanë ekzistuar para këtyre librave ku hadithet e transkriptuara ishin mbledhur, ishin shumë më tepër të njohur me Sunnetin sesa ata që erdhën pas tyre. Kjo është për shkak se një shumë e asaj që u përcoll tek tyre dhe konsiderohen si autentik sipas mendimit të tyre, nuk na arritën neve vetëm nga një folës që ishte i panjohur ose me një zinxhir të shkurtuar të tregimit ose ajo nuk ishte e përcolljellur tek ne në formën e saj të plotë. Kështu vendi ku ata do të transmetojnë hadithin ishte në zemrat e tyre – dhe aty do të jenë shuma të madha të këtyre transmetimeve të regjistruara të mbajtura brenda tyre. Kjo është një çështje e njohurive të vendimeve ligjore, e cila nuk ka dyshim.

Dhe askush nuk duhet të thotë: "Kushdo që nuk dinë të gjitha Hadithet nuk mund të jetë një Muxhtehid." Kjo është për shkak se po të ishte një kusht për një Muxhtehid të ketë njohuri për çdo gjë që Profeti (salAllahu alejhi ve selem) ka thënë dhe çështjet që kanë të bëjnë lidhur me vendimet atëherë ky Ummet kurrë nuk do të shihte këtë lloj të Muxhtehidit. Në të vërtetë, niveli i një dijetari është vetëm: që ai dinë një shumicë ose një pjesë të madhe të haditheve, e tillë se nuk mbetet ndonjë gjë e panjohur për të, përveç për disa raste, nga e gjithë e përgjithshmja. Është vetëm atëherë që këto raste, të pakta nga tërë e përgjithshmja (që janë të panjohura për të), mund të kundërshtojnë atë që ka arritur dhe është përcjellur tek ai nga njohuritë.

Fusnotat:

[1] Kjo është një thënie që mund të atribohet nga Selefët, në mesin e tyre Imam Maliku (radiAllahu anhu).

[2] Shënim i përkthyesit: Ky term i referohet përfundimit të një vendimi të bazuar në mungesën se ka pasur ndonjë dëshmi që të ndalojë atë. Kjo vlen për çështje

vetëm jashtë fushës së besimit dhe të adhurimit, të tilla si biznesit, familjes dhe çështjeve sociale. Dhe All-llahu e din më së miri.

[3] El-Albani tha në Irva-ul-Ghalil (nr. 1680): "Kjo është raportuar nga Ebu Daudi dhe Et-Tirmidhiu nga Hadithi i Kabisah Ibn Dhu'aib në formë mursale. Ajo ka shtigjet e ndryshme të tregimit që janë të gjitha mursal duke përfshirë hadithin e Imran Ibn Husein. "

[5] Transmetuar nga El-Buhariu në Sahihun e tij nga Ebu Sa'id El-Hudriu. Shiko Fath-ul-Bari (11/43).

[6] Shënim i përkthyesit: Një grup i njerëzve që panë në atë se paratë e gjakut u shpërndanë siç duhet dhe All-llahu e di më së miri.

[7] Transmetuar nga Ahmedi, Ebu Daudi dhe Et-Tirmidhiu, i cili tha se ishte Hadithi Hasen Sahih. Shiko Irva-ul-Ghalil (nr. 2649)

[8] Esh-Shafiu e raportoi atë në Musnedin e tij në formë mursal dhe ka shtigjet e tjera të rrëfimit në formë mursal me këtë formulim të njëjtë. Ahmedi, El-Buhariu, Ebu Daudi dhe Et-Tirmidhiu transmetuan nga Umeri (radiAllahu anhu) se: "Ai nuk do të grumbullojë xhizjen (haraç në të holla) nga Maxhusi derisa Abdur-Rahman Ibn Aufi (radiAllahu anhu) dëshmoi se i Dërguari i All-llahut salAllahu alejhi ve selem, e mori atë nga Maxhusi i Haxhrit. "

[9] Kjo është një zonë e vendit e vendosur në pjesët e fundit të Shamit dhe pjesët e para të Hixhazit, mes El-Mughitha dhe Tabuk.

[10] Transmetuar nga Ahmedi, El-Buhariu dhe Muslimi nga Abd ur-Rahman Ibn Aufi.

11. El-Albani tha: "Ahmedi, Muslimi, Ebu Daudi dhe Et-Tirmidhiu transmetuan atë, megjithatë ajo është nga Ebu Sa'id El-Hudriu. Sa për raportin e " Abd ur-Rahman Ibn Aufit, atëherë Ahmedi, Tirmidhiu dhe Ibn Maxhe njoftuan atë me formulimin:

"Nëse një nga ju do të ketë dyshime në namazin e tij, të tilla si ai nuk e di nëse ai është falur një ose dy (rekate), atëherë ai duhet ta bëjë atë një ..."

Dhe nuk ka përmendur "hedh larg dyshimet 'dhe' duke u bazuar në atë që është i bindur 'siç është deklaruar nga autori, All-llahu e mëshiroftë."

[12] El-Albani tha:

"Kjo është ajo që Muslimi ka transmetuar në Sahihun e tij nga Ajshja (radiAllahu anha) se ajo ka thënë:" Kur era do të fryj me dhunë, Profeti (salAllahu alejhi ve selem) do të thoshte:

"O All-llah, unë të lus Ty për të mirën e saj, të mirën e saj që është në të dhe të

mirën e asaj që Ti e dërgon me të. Dhe unë kërkoj strehim te Ti nga e keqja e saj, të keqen që është gjetur në të dhe e keqja e asaj që Ti e dërgon me të. "

Dhe kjo është ajo që Ebu Daudi dhe Ibn Maxhe kanë transmetuar nga Ebu Hurejra (radiAllahu anhu) se ai ka dëgjuar të Dërguarin e All-llahut salAllahu alejhi ve selem, duke thënë:

"Era është nga shpirti (ruh) i All-llahut. Ajo vjen me mëshirë dhe me dënim. Pra, nëse ju e shihni, mos e fyeni atë. Por (në vend), kërkon All-llahut për të mirën e saj dhe kërkon strehim te All-llahu nga e keqja e saj. "

Dhe kjo është një Hadith Hasen Sahih siç është deklaruar nga El-Hafidh Ibn Haxher (radiAllahu anhu). "

[13] Transmetuar nga El-Buhariu, Ebu Daudi, Ibn Maxhe dhe En-Nesaiu nga Ibn Abbasi (radiAllahu anhu).

[14] Një dakordin mbi Hadithin (p.sh. transmetuar nga El-Buhariu dhe Muslimi).

[15] El-Albani tha:

"Ahmedi dhe Muslimi transmetuan nga hadithi i Aliut. Dhe Ahmedi, Ebu Daudi dhe Et-Tirmidhiu transmetuan atë formë Hadithin e Huzejme Ibn Thabit. Dhe është raportuar nga Hadithi i Safuan Ibn Assal '(radiAllahu anhu) nga En-Nesaiu, Et-Tirmidhiu dhe Ibn Huzejme, dhe dy të fundit e vërtetuan. Ed-Darakutni transmetoi atë dhe e vërtetoi, ashtu si edhe Ibn Huzejme nga Hadithi i Ebu Bekrit. Këto hadithe sigurojnë dëshmi për periudhën kohore të fshirjes mbi këpucë, që është një ditë dhe një natë për banorët dhe tre ditë dhe tre netë për udhëtarin.

Et-Tirmidhiu tha: "Ky është mendimi i dijetarëve nga shokët e Pejgamberit (salAllahu alejhi ve selem) si dhe ata që erdhën pas tyre nga Fukahatë."

[16] Përpiluesit e Suneneve transmetuan këtë dhe në Et-Tirmidhi, Ibn Hibbani, El-Hakimi dhe të tjerët e vërtetuan. Është nga Hadithi i Furai'ah Bint Malik. Shih El-Musned (6 / 370).

[17] Transmetuar nga Ahmedi në El-Musned (1 / 100 & 104)

[18] El-Albani tha:

"Ahmedi, Ebu Daudi, Et-Tirmidhiu dhe Ibn Maxhe raportuan se Ebu Bekri dëgjoi të Dërguarin e All-llahut (salAllahu alejhi ve selem) duke thënë:

'Nuk ka asnjë person që kryen një mëkat, e pastaj merr abdes dhe e përkryen abdesin e tij. Pastaj ai fal dy rekate dhe pas kësaj i kërkon All-llahut falje, përveç asaj All-llahu do ta falë atë. "

Pastaj ai (salAllahu alejhi ve selem) lexoi këtë ajet:

“Edhe ata të cilët kur bëjnë ndonjë (mëkat) të shëmtuar ose i bëjnë zullum vetvetes, e përmendin All-llahun dhe kërkojnë falje për mëkatet e tyre - e kush i falë mëkatet përveç All-llahut? - dhe që duke ditur, nuk vazhdojnë në atë që kanë punuar (në të keqen). Shpërblimi i të tillëve është falja nga Zoti i tyre dhe xhennetet nëpër të cilët rrjedhin lumenj, e aty do të rrinë përgjithmonë. Sa i mirë është shpërblimi i atyre që punojnë. „ [Sure; Ali Imran:135-136]

El-Hafidh Ibn Haxher tha se ky hadith ka një zinxhir të mirë të transmetimit. "

[19] Transmetuar nga El-Buhariu, Muslimi, Ebu Daudi dhe Ibn Maxhe me transmetime të njëjta dhe të ngjashme.

[20] Transmetohet nga Imam Ahmedi dhe përpiluesit e Suneneve. Et-Tirmidhiu e vërtetoi. Dhe burri i saj ishte Hilal ibn Murrah El-Ashja.

Përkethu për forum-islamik: Hurul Ayn